

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. VI. Aliud dubium de simulatione confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

fit de simulatione, quæ fiat dicendo verba absolutionis sine intentione absolvendi. Quare negare absolutionem indigno procedit à potestate ligandi; simulare autem absolutionem modo licito, non procedit à potestate ligandi, sed ab obligatione servandi sigillum.

59. Sed quia verba scriptorum benigne interpretanda sunt, ideo credendum est, non esse mentem huius Authoris, quod fiat simulatio, proferendo verba absolutionis absque intentione absolvendi, sed alio modo licito ex supra numeratis; quod tamen revera debuit cum ea distinctione explicare.

60. Inquires secundo, an metus mortis sit causa sufficiens, ut confessorius simulet se absolvere, eodem modo, ac potest id simulare, quando est periculum violandi sigillum? Et casus potest contingere, quando peccator, qui confessus est sua peccata, & non vult ea deferere, auditque à confessario, negari sibi absolutionem, minatur mortem confessario, nisi absolvat. Quod non semel accidisse, audivi non semel.

61. Dicendum est primo, in eo casu non esse licitum simulare absolutionem, dicendo formam absolutionis Sacramentalis, quamvis dicatur sine intentione absolvendi à peccatis. Ratio est eadem, quæ supra: quia hæc est simulatio immediate versans circa partem essentialem Sacramenti: quæ quia est contra reverentiam Sacramenti, nullo metu iustificari potest.

62. Dicendum est secundo, licitum esse in eo casu simulare absolutionem, per alia verba distincta à forma absolutionis Sacramentalis, eo modo, quo supra dixi in tertia conclusione; neque hoc est contra præsentem damnationem. Patet hæc conclusio ex dictis in tertia conclu-

sione. Hæc enim proprie, & strictè non est simulatio administrationis Sacramenti; & sicut licita est ad declinandum peccatum violationis sigilli, ita etiam, & ad vitandam mortem violentam.

63. Dices. Quid si pœnitens minuetur mortem confessario; nisi expresse, & distinctè dicat verba absolutionis Sacramentalis? Respondeo, verba essentialia absolutionis Sacramentalis esse *Ego te absolvo*; hæc autem verba possunt etiam significare absolutionem à censuris, si cum ea intentione proferantur, aut absolvi dumtaxat à censuris, & submissa voce pronuntiando à censuris. Confessarius ergo metuens sibi mortem à pœnitente, nisi dicat expresse, & distinctè verba absolutionis Sacramentalis, poterit dicere ea verba, quæ essentialia sunt absolutioni Sacramentali, non ut talia, sed cum intentione absolvendi à censuris, & pronuntiando submissa voce à censuris; quo pacto non est forma Sacramentalis.

CAPVT VI.

Aliud dubium de simulatione confessionis.

SUMMARIUM.

An sit simulatio Sacramenti accedere ad confessionale ad tractanda negotia? num. 64.

An hæc damnatio reprobet simulationem, non solum administrationis Sacramenti, sed etiam susceptionis? num. 65.

Susceptio non reprobatur expresse. num. 66.

Reprobatur tamen virtualiter. num. 67.

Si fiat hæc simulatio ad sollicitandum

dum confessarium ad venerea, non solum est peccatum mortale sollicitationis, sed etiam simulationis Sacramenti. num. 68.

Et illa est simulatio formalis. num. 69.

Propositio qua doceat, non esse speciale peccatum eam fictionem, virtualiter subijcitur huic damnationi. num. 70.

Qui accedit eo modo ad confessarium negotij causa cum simulatione formali Sacramenti, reus est mendacij, & irrogat iniuriam Sacramento. num. 71. & 72.

Qui accedit eo modo ad confessarium sine simulatione formali, non peccat, neque subit hanc damnationem. num. 73. & 74.

64. Inquires tertio, an faciat simulationem Sacramenti, cum quis accedit ad confessarium in loco confessionali sedentem, & flexis genibus (eo modo quo solent penitentes confiteri) tractat negotium aliquod cum confessorio, taliter quod circumstantes existiment, eum Sacramentaliter confiteri? Et catus est frequens, praesertim in mulieribus: haec enim sic apparent coram confessario, quia inveniunt occasionem opportunam eum alloquendi, vel ut interrogent aliquid pertinens ad suam conscientiam extra confessionem, vel ut eleemosynam procurant, vel ut aliud negotium tractent. Neque vidi authorem, qui de hoc casu tractet.

65. Et quidem quaestio haec postulat, ut prius satisfaciamus alteri quaestioni, nempe an haec damnatio, de qua in praesenti agimus, reprobet non solum simulationem administrationis in Ministro, sed etiam simulationem susceptionis in eo, qui suscipit Sacramentum. Et breviter dicendum, non damnari ex-

preffe, & formaliter simulationem susceptionis Sacramenti; reprobari tamen virtualiter, sicut in simili dixi disert. 1. cap. 4.

66. Prima pars constat: quia propositio damnata solum loquatur expresse de simulatione administrationis: haec autem solum spectat ad ministrum, vel ad eum, qui se flagit ministrum.

67. Secunda vero pars probatur. Tunc enim ex damnatione Pontificia manet damnata virtualiter propositio, quando ex ea damnatione manifeste infertur reprobatio eius propositionis: sed ex damnatione simulationis circa administrationem Sacramenti infertur reprobatio simulationis circa susceptionem Sacramenti: ergo ex hac damnatione manet damnata virtualiter simulatio susceptionis Sacramenti. Minor ostenditur. Nam cum confiter, damnationem hanc fundari in eo, quod simulare administrationem Sacramenti sit irreverentia contra Sacramentum, ex eo infertur, a paritate rationis, esse quoque similem irreverentiam simulare susceptionem Sacramenti. Sic enim irrogaret iniuriam Sacramento, qui fingeret, se accipere Baptismum; sicut Minister, qui fingeret, se baptizare. Et sicut irreverentiam committeret in Eucharistiam, qui fingeret, se eam ministrare; ita etiam, qui fingeret se Eucharistiam recipere. Neque propterea negamus, maius peccatum esse simulare administrationem, quam simulare susceptionem Sacramenti.

68. Deveniendo ergo ad praecipuam quaestionem, de eo qui accedit ad confessionem, eo modo quo ceteri penitentes accedunt; accedit tamen sine intentione confitendi; assero primo. Si fiat haec simulatio ad sollicitandum confessarium

rium ad venerea, non solum est peccatum mortale sollicitationis, sed etiam simulationis Sacramenti, quæ in tali casu est simulatio formalis, id est, ex intentione decipiendi circumstantes, vt credant esse confessionem Sacramentalem. Ratio est: quia est magna irreverentia contra Sacramentum illud fingere ad tam perverum finem.

69. Quod autem ea sit simulatio formalis, patet. Nam sicut confessor sollicitator eiusmodi quærens talem occasionem, vt sollicitet ad venerea, procurat calare suum crimen prætextu confessionis simulatæ; ita & femina, cupiens calari delictum suum suæ sollicitationis, vult vt prætextu confessionis Sacramentalis. Optatque, vt circumstantes non intelligant suam perversam intentionem; sed potius, vt existiment se pergere ad confitendum Sacramentaliter. Et idem dicendum est, si fiat eiusmodi fictio ad suadendum confessorio aliud quodlibet crimen, ob eandem rationem.

70. Hinc inferitur, quod propositio, quæ docet oppositam assertionem, subijcitur huic damnationi, saltem virtualiter. Id est, licet non damnatur expresse, inferitur tamen ex damnatione, eam reprobari debere. Nam, vt constat ex proxime dictis, idem genus peccati invenitur in eo, qui fingit susceptionem, ac in eo, qui fingit administrationem Sacramenti; & ex hoc inferitur alterum. Cum ergo constet, eam simulationem Sacerdotis hoc decreto damnari; constat etiam similem simulationem ficti poenitentis virtualiter reprobari.

71. Assero secundo. Qui eo modo accedit ad confessorium ad tractandum negotium, cum simulatione formali Sacramenti, id est, cum ea intentione, vt circumstan-

tes decipiantur, putantes illum confiteri Sacramentaliter, reus est mendacij, & irrogat iniuriam Sacramento. Prima pars, nempe quod ille mentiatur, patet ex ijs, quæ diximus cap. i. ex S. Thoma, maxime illis verbis: *Non refert autem, utrum aliquis mentiatur verbo, vel quocumque alio facto.* Et sicut quis mentitur, cum verbis asserit aliquid falsum, contra id, quod ipse censet; ita etiam mentitur, qui signo aliquo externo significat, quod non est, contra id, quod ipse censet. Sed qui utitur eo signo externo genuflectendi coram confessario parato ad confessiones audiendas, & cum ea intentione prædicta, utitur eo signo, ad significandum circumstantibus, se confiteri Sacramentaliter, cum id falsum sit, & contra id, quod ipse censet: ergo per id signum externum mentitur.

72. Secunda pars, nempe quod sic mentiendo per signa externa, iniuriam irrogat Sacramento, patet ex dictis. Nam sicut Sacerdos simulans administrationem Sacramenti, iniuriam irrogat Sacramento; ita & simulans susceptionem Sacramenti, vt constat ex dictis supra, maxime cum in hoc casu sit simulatio formalis, & ex intentione decipiendi.

93. Assero tertio. Qui accedit ad confessorium ad tractandum negotium pium, vel indifferens, accedit, inquam, genibus flexis, & modo, quo poenitentes solent accedere sine intentione tamen decipiendi circumstantes, id est, sine simulatione formali; non peccat, neque subit damnationem huius decreti. Ratio est. Nam ex eo ipso, quod sit valde vsitatum, quod femina sic accedant ad confessorium, vel causa petendi eleemosynam, vel poscendi intercessionem pro aliquo negotio, vel consulendi scrupulum; colligitur,

S. Thom.

tur, eam actionem non esse signum externum determinatum, significans confessionem, sed potius significans unum è duobus, vel confessionem, vel tractationem negotij. Cum ergo in tali casu illa femina præstet actionem, quæ neque ex se, neque ex intentione illius significet determinate confessionem; manifestum est, quod ea non sit simulatio confessionis Sacramentalis.

74. Confirmatur ex ijs, quæ dixi cap. i. prænotat. i. Etenim sicut dantur verba æquivoca, quæ habent duas significaciones diversas; ita etiam dantur signa externa, quæ habent significaciones diversas; & sicut qui profert verbum æquivocum, solet illud dicere in vna significacione, & circumstantes intelligunt in alia; ita similiter contingit in signis externis. Quare homo accedens ad confessarium præfato modo, non dat signum determinatum confessionis; cum illud etiam sit signum diversæ collocationis.

CAPVT VII.

An incurrat hanc damnationem propositio docens, licite fieri simulationem circa matrimonium ex gravi metu incurrendum?

SYMMARIUM.

Variæ opiniones circa materiam, & formam matrimonij. num. 75.

Vera sententia circa utramque. num. 76.

Ratio contractus, & ratio Sacramenti sunt in matrimonio res diversæ. num. 77.

Qui simulat matrimonium in ratione Sacramenti, peccat gra-

viter contra Sacramentum. num. 78.

An qui ex metu mortis simulat consensum in contractum matrimonij, non attendens ad rationem Sacramenti, irroget iniuriam Sacramento? num. 79.

Proposita hypothesi, probatur effoaciter. num. 80. & seqq.

Contractus irritus non est materia, neque forma Sacramenti. num. 83. & seqq.

Referuntur Authores docentes, esse peccatum lethale conficere Sacramentum irritum, simul docentes, non esse tale celebrare contractum matrimonij, quando datur causa vrgens, ut fiat sine animo contrahendi. num. 36. & seqq.

Qui fidei contrahit, non significat se dispensare merita Christi in Sacramento. num. 90.

75. **P**Ræmitto primo, varias esse sententias Doctorum circa materiam, & formam Sacramenti matrimonij. Prima est, quam docuit Canus lib. 8. de locis, cap. 5. ad 3., verba contrahentium esse materiam, & verba Paroeci esse formam; censet enim matrimonia clandestina ante Tridentinum non fuisse Sacramenta. Sed Bellarminus lib. 1. de Matrim. cap. 6., & alij eam opinionem appellant temerariam. Secunda est, consensus contrahentium esse materiam, verba autem formam. Tertia est, consensum esse formam, verba autem materiam. Quarta est, contrahentes esse materiam, verba autem formam. Quinta est, verba, quæ à priori contrahente dicuntur, esse materiam, & quæ à posteriori formam. Quæ omnes sententiae habent suos Patronos, ut refert P. Thomas Sanchez citandus; quas omnes ibidem optime refutat.

Vera